peäle mõtteldes, mis põllud, ajad ja heinamaad andnud; peame allanduse ja süddame likumisega tundma ja tunnistama, et Jummala arm meile keige aasta ellamist leikuse ajal on jagganud, ja selle pärrast siis meie kohhus on, sedda tännast pühhapäwa nenda pühhitseda, et temmale, leikuse-andide eest, tännu anname, ja allandlikult katekismuse sannadega ütleme: meie ep olle sedda mitte wäert, egga polle sedda ka mitte teninud, mis temma meile issalikust armust ja heldusest on jagganud.

Tännage tedda, teie, kes põllo-tõed tete ja maa-harrimisega sedda ennestele korjate, miska ennast, omma lapsi ja perrekonda üllespeate; tännage tedda, sest temma arm olli se, kes sedda laskis iddaneda, juurduda ja kaswada, mis külli ajal semendasite. Tännage tedda, et ta teie lotust ei lasknud tühjaks minna, waid süggise pole ni korralist ilma andis, et keik walmistas ja nüid heaste järrele annab. — Tännage Jummalat meie Önnisteggijat, et ta tännawode, ülle keige maa arwata, kauni rohke leikuse-andidega meid römustand, ja sellega waesemate murret wähhendand, agga jõukamate usku kinnitanud, nende wasto abbi ja heateggemistega jouda, kedda talwel waesusses ja kewwade puduses nähwad ollewad. Sest, se on Jummala meie iggawese heateggija melest armas, ja weel weälegi temma hea ja armoline tahtmine, et selle anniga, mis ta meile jagganud, waesid peame aitama, ja sedda mõda neile head teggema, kuida temma meilegi teinud.

Pühhitsegem siis leikusse-pühha nenda, a. k., et Jummala armu, heldust,